

Бившият главен сексолог на армията полковника от резерва д-р Илия ВРАБЧЕВ пред [вестник Преса](#)

Никога не слагахме бром в чая на бойците

Когато Янчо Таков служеше, Лили Иванова му идваше на свиждане и пееше безплатно за войниците

Известният сексолог полковник от запаса д-р Илия Врабчев е роден на 14 юли 1947 г. в Ботевград. Завършва медицина и преминава в армията. Близко 24 години служи в редовете на войската. Бил е главен сексолог на армията. Като офицер е единственият член на Световната асоциация по сексология. Почетен член на Световната здравна организация по геронтопсихиатрия и сексология.

Знаете ли, често са ме питали дали навремето слагахме бром в чая на войниците, за да се потискат сексуалните им желания. В наборната казарма се влизаше на 18 години, а тогава младежите са в най-голямата си сила. Нали знаете вица за двамата старци, които си говорели на пейка в градинката. „Наборе, наборе, казал единият, бромът, дето го пиехме в казармата, е те сега взе да ни хваща.“ Това, разбира се, е мит и категорично не е вярно. Никога в чая на войниците не сме слагали бром. В първите няколко месеца новобранецът е стресиран от гонка и въобще не мисли за момичета, сексуалното влечение изчезва. Причината е, че напрежението в казармата е много голямо. Той няма време да отиде до тоалетната, а камо ли да се сети за жени.

Известно е, че през Втората световна война по време на обсадата на Ленинград месечният цикъл на жените спира. Така е било и с тези, които са воювали на фронта. Причината пак е стресът. След една година служба новобранецът ставаше „стар кокал“ и чак тогава момчетата започваха да изпитват неистово желание за полов живот. Но рядко ги пускаха в отпуск заради изискването да се поддържа бойна готовност.

Какво правеха тогава - мастурбираха. Това не е срамно, не е тема табу. Извинете, но това го правят и животните, когато са разгонени. А когато мастурбираха старите пушки - ами на пост, на вишката. И то предимно нощно време - тогава сам, никой не може да те види. Във вишката виси портрет например на Лепа Брена, разголена, красива, това е повод за вдъхновение. То си е естествено, нормално. Сега в професионалната армия, разбира се, не е така.

А защо никога не давахме на войниците бром - защото не е само успокоително, но и приспивателно средство. Ако един командир заповяда в мирно време да се сипе бром в чая на войниците, ще го накажат, а във военно време ще го разстрелят. Заради бром може да излезе от строя цяло поделение. В казармата се борави с оръжие и бойна техника. Там всичко зависи от всички, а не само от един човек. Това важи особено за авиацията.

В летището на Доброславци, където служех, дежурен боец наблюдаваше през рогатка кацащите изстребители - дали пилотът е забравил да спусне колесника, или това не е станало поради авария. И алармираше веднага, защото може да стане страшна катастрофа. Ако сутрин войникът пие чай с бром, може да заспи.

А ето и още един интересен нюанс в тази посока. Навремето, още от цар Фердинанд, се спазваше следния принцип - там, където има военно училище, да се открива колеж или университет за медицински и педагогически кадри. Затова в Търново, Плевен, Шумен, Варна имаше институти за медсестри или за учителки и т.н.

Това се правеше с цел курсантите, щом излязат в отпуск, да си намерят гаджета и да създадат добро семейство с образовани жени. Затова офицерите масово се женеха най-вече за лекарки, медсестри и учителки. Този принцип се спазваше стриктно до 10 ноември 1989 г. Сега вече не е така.

Най-трепетните мигове в казармата - свиждане с любимото момиче.

Аз завърших медицина като военен стипендиант, направиха ме офицер и отидох в МО, за да ме разпределят. В комисията бяха дузина полковници, един от тях ме попита къде искам да служа. Отговорих хитро: „Нямам претенции, искам само сутрин като се събудя, да виждам златните кубета на „Александър Невски“." Полковникът скочи и изрева: „Марш навън." Тръгнах си и един приятел ме настигна. Каза ми, че са ме разпределили в Трета армия в Грудово. Прибрах се у дома, бях женен. А тъс-тът - полковник. Зададох му въпрос: „Татко, искаш ли твоята дъщеря да живее в Грудово?" Той поклати отрицателно глава. И ме уреди да бъда военен лекар в Доброславци. Там започна службата ми, в това поделение изкарах 8 години.

Но преди да стана лекар в Доброславци, служих войник. Или по-точно бях школьник в школата за запасни офицери във Враца. Там служеха висшистите. По онова време завършилите математика и медицина, като мен, ги вземаха в казармата след като се дипломират. Във Враца изкарах година и половина - бях на 23 години, семеен с дете. А отделонният ми командир бе младши сержант, по-малък от мен. Като отдадеше заповед, ми викаше: „Редник Вrabчев, повтори какво казах." Тогава го псувах наум, но после като кадрови офицер мислено съм му благодарил. Защото това е начин началникът да се убеди, че подчиненият е разбрал какво се иска от него.

Във Враца служех с Янчо Таков (син на известния деец на БКП, бивш партизанин и зам.-председател на Държавния съвет на НРБ Пеко Таков - б.а.) и с много други синове на известни величия от онова време. Тях ги пускаха в четвъртък в отпуск и се връщаха в казармата чак в понеделник.

Лили Иванова всяка седмица идваше с кабриолет, за да го откара в София. Понякога изнасяше и концерти безплатно за бойците. А ние, които няхахме връзки, стояхме в казармата, копаехме укрития и давахме наряд.

Аз се изхитрих и за да не копая окопи се пишех наряд на погребите край с. Костелево. Нарочно исках да застъпвам в най-тежките смени - през нощта.

В района на армейските складове, които пазехме, имаше и складове на МВР. Милицията

държеше едно огромно куче - през живота си не съм виждал по-голямо. Сприятелихме се с него, защото в джоба на шинела си винаги носех салам от столовата. И редовно го хранех. Застъпвах през нощта на пост и то стои до мен. То си легне в краката ми и аз до него - заспивах, гушнат в кучето.

През нощта, когато идваше проверка, то отдалече усещаше проверяващите и почваше да лае зверски. Така никога не ме хванаха, че спя - Мечо винаги ме спасяваше. Накрая на службата даже ме наградиха за висока бдителност. Но това - благодарение на Мечо...

Та когато бях военен лекар в Доброславци, за осем години нямах нито един загинал военнослужещ, нямах и нито едно самоубийство. Там научих всичко за хората, познавах ги много добре и ги предпазвах от неразумни постъпки.

Въобще бяха най-хубавите ми офицерски години. Живеех в городока (градче в района на поделението, където живеят пилотите със семействата си, защото бойната авиация поддържа постоянна готовност - б.а.). И не съжалявам, защото бяхме много задружни. Като ми свършеше работното време и се приберях в квартирата, ставах лекар на обща практика за семействата на военните - викали са ме по всяко време на нощта да прегледам болно дете или друг член на семейството. Та в Доброславци и по късно в Пети мотострелкови полк в София станах истински лекар, защото в университета усвояваш теорията, но практиката е съвсем друго нещо. Само дете началниците постоянно ми се караха, че не съм подстриган. Но бях като душеприказчик за военните, изповядвах ми се за всичко. Като погледнех някой пилот в очите, веднага познавах душевното му състояние. И му препоръчвах: утре не бива да летиш. И ме слушаха.

Тогава в Доброславци служеше Георги Иванов Какалов, бъдещият космонавт. Една вечер го срещнах и той ми се оплака, че искат да сменят фамилията му, защото Какалов на руски означава „наакан“. Чудеше се как да постъпи. А му предстоеше да стане първият български космонавт.

Посъветвах го: „Какво те бърка. Не се колебай, отивай и лети. Все пак ще останеш в историята, че си първият българин, излетял в космоса.“ След това написа книга „Полети“, която вече не може да се намери никъде.